

РЕШЕНИЕ

№ 1119

гр. София, 22.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 18.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Елена Георгиева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **10200** по описа за **2016** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно-осигурителния и процесуален кодекс /ДОПК/. Делото е образувано по жалба на Българска национална телевизия с ЕИК[ЕИК] и седалище С., против Ревизионен акт (РА) № Р-29002915006360-091-001/18.03.2016г., издаден от О. М. –Д. като орган, възложи ревизията и Р. С. – ръководител на ревизията, като се иска РА да бъде отменен в частта на установени задължения за довносяне по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ за данъчни периоди от 01.03.2015 г. до 31.08.2015 г. за данък общо в размер на 1 308 743,04 лв. и лихви в размер на 93 385,64 лв., както и в частта, в която е отказано възстановяване на ДДС за данъчни периоди от 01.01.2012 г. до 28.02.2015 г. общо в размер на 7 243 398,62 лв., като се иска неговата отмяна.

РА е поправен с Ревизионен акт за поправка на № П-29002915006360-091-001/30.03.2016г., с който в мотивите на страница 8 в РА № Р-29002915006360-091-001/18.03.2016г., е коригиран на ДДС за довносяне в размер на 278349,15 лв., и техническа грешка при изписването на жалбоподателя - вярното Б.. Жалбата се поддържа пред съда, в последното съдебно заседание чрез адвокати Т. и У., които в писмена защита обосновават тезата си, поддържана в жалбата срещу РА до съда и по административен ред, в това число с допълнителни аргументи от Решението на Съда на ЕС от 16 септември 2021г. по преюдициално дело С-21/2020г. със страни Българска национална телевизия (Б.), Директор на Дирекция "Обжалване и

данъчно-осигурителна практика - С. при Централно управление на НАП, отправено по адм.д.3059/2017г. на АССГ, с идентичен предмет и страни, но за различен данъчен период.

В писмената защита жалбоподателят чрез адвокат М. Р. от САК, се твърди, че производството по делото е образувано по спор само и единствено относно правото на ползване на пълен данъчен кредит за определени покупки от Б., които са предназначени за търговска дейност и генериране на приходи. Б. осъществява освен обществено-полезна дейност, субсидирана от държавата и търговска дейност, включваща: -продажба на търговско време; -продажба на търговски права; -наем на техническо оборудване; -други дейности с търговски характер. За ревизирия период Б. е ползвала пълен данъчен кредит за покупките, предназначени за търговската дейност. Претендира се, че процесният РА е неправилен, на основание решението на СЕС по преюдициалното запитване, като се извеждат следните тези:

1)Б. не извършва освободени доставки, обратно на твърденията на ревизиращите органи

2)начинът на финансирането на доставките - дали чрез субсидия или приходи от търговска дейност е напълно иррелевантен за правото на данъчен кредит., необходимо и достатъчно условие е закупените стоки да са ползвани за търговска дейност.

В писмената защита процесуалните представители на Б. аргументират тезата си и с заключението на вещите лица - доставките, предмет на производството, са използвани за стопанската дейност на телевизията, търговската дейност на Б. се фокусира изцяло върху спортните предавания и предавания, които имат изцяло търговски характер, като най-привлекателни за зрителите и рекламодателите., наред с това продава телевизионни права за излъчване на свои собствени продукции, сублицензира права за спортни събития към частни телевизии- за излъчване на Евро 2016; подчертаното от експертите, че по отношение на рекламната дейност Б. оперира в качеството си на предприятие, осъществяващо търговска дейност, за който извод реферират към Решение № 279/24.03.2015г. на КЗК и Решение № 280/24.03.2015г. на КЗК. На базата на тези констатации, експертите направили и категоричен извод, че разходите, предмет на настоящото производство, са свързани с търговската дейност на Б., което се счита за потвърдено от описанието на разходите -в Приложение 1-4 към заключението.

В писмената защита се акцентира върху приетото от СЕС в решението по преюдициалното дело, че когато данъчно-задълженото лице извършва и облагаеми доставки и доставки извън системата на ДДС, държавите членки следва да определят методите и критериите за разпределяне на сумата на платения по получени доставки ДДС между облагаеми сделки и сделки, непопадащи в приложното поле на ДДС, при спазването на принципа за пропорционалност Счита, че за търговската си дейност Б. има право да "алокира" покупки и за тях да ползва пълен данъчен кредит. Претендира се, че търговската дейност на Б. е единствената дейност на телевизията в обхвата на ДДС, позовава се на установеното от експертите в заключението, като формира тезата, че извън търговската си дейност, Б. не извършва друга дейност, която попада в обхвата на ДДС.

На следващо място жалбоподателят счита, че Директивата за ДДС не е транспонирана правилно в националното законодателство - конкретно чл. 42, точка 2 ЗДДС, която разпоредба определя, че дейността на Б., за която получава плащане от държавния бюджет, представлява освободен от облагане с ДДС доставка на услуга. Също се

изтъква и аргумент, че субсидии за покриване на загуби получавали и немалко държавни организации, конкретно се дава пример с Български държавни железници. ОТВЕТНИКЪТ директорът на Дирекция обжалване и данъчно -осигурителна практика, чрез юрк. З., иска от съда да отхвърли изцяло жалбата, претендира присъждането на разноски съобразно материалният интерес - в размер на 35 466,58лв. - равностойно на минималния адвокатски хонорар. В подробна писмена защита поддържа мотивите в решението на директора, счита, че основният спорен въпрос е дали дейността на Б. като обществен доставчик, за която получава субсидия то държавата, - чл.70, ал.2 от Закона за радиото и телевизията (ЗРТ) следва да се вземе предвид при определянето на коефициента за частичен данъчен кредит и вторият спорен въпрос - възможно ли е точно да се прецени за какво се ползват получаваните от Б. доставки и дейности, за които има право на приспадане, съответно, за които няма право.

Позовава се на Решение от 16 септември 2021г. по преюдициално дело С-21/20, конкретно отговорите по първи, трети и четвърти въпрос, и т. 57 от мотивите на решението. Счита, че изводите в решението и констатацията, че субсидираната дейност на Б. следва да се третира като освободена доставка, 7както е приела администрацията или представлява дейности, които не попадат в приложното поле на ДДС, както е приел СЕС, е без практическо значение, доколкото и в двата случая Б. няма право да приспада данъчен кредит за получените стоки или услуги, които ползва за тази дейност.

На следващо място юрк. З. изтъква, че правилата за частичен данъчен кредит по националния закон, се прилагат както при получени облагаеми доставки на стоки и/или услуги, които са ползвани едновременно както за доставки, за които получателя има право на приспадане на данъчен кредит, така и за доставки и дейност, за които няма право на приспадане. Позовава се на правилото за определянето на правото на частичен данъчен кредит по чл.72, ал.2 ЗДДС, като мотивира, че субсидията, получавана от Б., се включва чл.73, ал.4 Т.6 ЗДДС като част от оборота - конкретно знаменателят за целите на определянето на коефициента за целите на частичното приспадане на данъка. Позовава се и на т.55 от решението - изискването да се гарантира, че приспадането се извършва само за частта на ДДС, която е пропорционална на съответната сума на сделките с право на приспадане. Подходът на „алокиране“, приложен от Б., може да се приложи единствено, ако дружеството може точно да разпредели (насочи) получените стоки/услуги, към дейността, за която има право на приспадане, съответно към дейността, извън обхвата на ДДС. По мотивите, изложени в решението на ответника се счита, че такова разделение е невъзможно. Дава се пример, че закупени права за излъчване на предаване или спортно събитие, при излъчването на което Б. продава и рекламно време, счита за невъзможно да се приеме, че е част само от стопанската дейност на Б., очевидният дисбаланс между приходите от стопанската дейност и сумата на субсидията, очевидно изключвали такъв извод. Иска се от съда да постанови решение, с което да отхвърли жалбата срещу Ревизионен акт № Р-29002917006121-091-001/15.10.2018 г. на ТД на НАП „ГДО“ - [населено място] в обжалвана му част. Искането за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение съобразно материалния интерес, направено в ход по същество, е конкретизирано в писмената защита от юрк. З. - предвид материалния интерес по делото данък ДДС в размер на 1 308 743,04 лв. и 93 385,64 лв. лихви, както и претендираният ДДС за възстановяване в размера 7 243 398,62 лв.,претендира като

дължимо юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, в размер на 35 466,58 лв.

По делото е участвала и Софийска градска прокуратура, в последното заседание чрез прокурор М.

По делото са приети писмените доказателства по административната преписка и доказателствата, представени от страните. Изслушано е заключение на вещи лица по съдебно-икономическа експертиза от вещите лица С. и М., които са отговорили на въпросите, дали структурата на Б. позволява да извършва търговска дейност(извършвала ли е търговска дейност и какво включва тази дейност, как се осъществява и различава ли се от търговската дейност на частните телевизии; какви са процесите, свързани с извършването на търговската дейност, в кои предавания Б. предлага закупуването на рекламно време, какви са разходите ,свързани с излъчването на тези предавания.

Административен съд София -град, като обсъди доказателствата по делото, взе предвид доводите и възраженията на страните, извърши дължимата проверка по чл.160, ал.2 ДОПК на РА в оспорената част, то фактическа и правна страна приема следното:

По допустимостта на жалбата - спазването на чл.156 ДОПК съдът констатира следното:

Процесният РА № Р-29002915006360-091-001/18.03.2016 г. се оспорва пред съда в частта, в която са установени задължения за данък върху добавената стойност за периода 01.03.2015 г. - 31.08.2015 г. общо в размер на 1 308 743, 04 лв. и лихви за забава в размер на 93 385, 64 лв., както и в частта, с която е отказано възстановяване на ДДС за периода 01.01.2012 г. - 28.02.2015 г. в общ размер на 7 243 398, 62 лв.

РА е потвърден Решение № 1552/07.09.2016г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ при Централно управление на Националната агенция за приходите.

Решението е издадено по жалба по административен ред от 04.04.2016г., като срокът за произнасяне е продължен със сключено споразумение на основание чл.156, ал.7 ДОПК - до 3 месеца от изтичането на срока по чл.155,ал.1 ДОПК, който срок е до 10.09.2016г.

Предвид на тези обстоятелства, то решението е издадено в срок и от връчването му започва да тече срока по чл.156, ал.1 ДОПК за обжалване на РА пред съда.

По фактите съдът приема следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № Р-29002915006360-020-01/04.08.2015г., е възложена ревизия на Българска национална телевизия с предмет определянето на задълженията по ДДС за периода 01.01.2012 г. - 31.08.2015 г., предмет на обжалване по делото. ЗВР е изменена със Заповеди Р-29002915006360-020-002/06.10.2015, Р-29002915006360-020-003/10.11.2015, Р-29002915006360-020-004/05.01.2016 г. - относно срока и ревизиращите. ЗВР и заповедите за изменението ѝ, са издадени от О. К. М. - Д., на длъжност Началник сектор в отдел Контрол, като за правомощието ѝ да възлага ревизии е представена по делото Заповед № ГДО -224#1/ 28.12.2012г. на директора на ТД на НАП "Големи данъкоплатци и осигурители".

За установеното при ревизията е съставен Ревизионен доклад №

P-29002915006360-092-001/25.01.2016 г. от ревизиращите органи, посочени в последната заповед за изменение на ЗВР - Р. С., ръководител на ревизията, Е. Н. и С. Д. -Г. - органи по приходите.

Срещу РД е подадено възражение - срещу предложението за установяване на задължения за данък върху добавената стойност за периода 01.03.2015 г. - 31.08.2015 г. в размер на 1 308 743, 04 лв., ведно със следващата се лихва за забава, на същата дата е подадено Искане за прихващане или възстановяване вх. № 26-Б-2540/01.03.2016 г., с което се претендира на основание чл. 129, ал.1 от ДОПК да бъде извършено възстановяване на данък добавена стойност в размер на 9 986 857, 48 лв. за периода 01.2011 г. - 02.2015 г., в това число 7 243 398, 62 лв. за периодите 01.01.2012 г. - 28.02.2015 г.

На основание чл.129, ал.1 във връзка с чл. 118, ал.1, т. 3 от ДОПК органите по приходите са разгледали искането за възстановяване на недължимо внесена сума в рамките на образуваното ревизионно производство при издаване на РА № 29002915007210-091-001 от 25.03.2016 г. и са го отхвърлили като неоснователно, също неоснователно е прието и възражението срещу РД.

Ревизията приключва с издаването на РА № P-29002915006360-091-001/18.03.2016г., издаден от О. М. –Д. като орган, възложи ревизията и Р. С. – ръководител на ревизията, като в относимата към предмета на делото част за данъчни периоди от 01.03.2015 г. до 31.08.2015 г. са установени задължения за ДДС общо в размер на 1 308 743,04 лв. и лихви в размер на 93 385,64 лв., и е отказано възстановяване на ДДС за данъчни периоди от 01.01.2012 г. до 28.02.2015 г. общо в размер на 7 243 398,62 лв.

РА е поправен с Ревизионен акт за поправка на № П-29002915006360-091-001/30.03.2016г., с който в мотивите на страница 8 в РА № P-29002915006360-091-001/18.03.2016г., е коригиран на ДДС за довносяне в размер на 278349,15 лв., и техническа грешка при изписването на жалбоподателя - вярното Б.. По доказателствата органите по приходите са установили, че до м. 02.2015г. Б. е ползвала право на приспадане на частичен данъчен кредит, като от м. 03.015г. - за част от доставките е деклариран пълен данъчен кредит, а за другата част - частичен данъчен кредит. Във връзка с посоченото, от финансовия директор са представени писмени обяснения от дата 03.12.2015г., като начинът на определянето на правото на приспадане на данъка бил възприет на базата на правен анализ и доклад, възложен по договор от 26.02.2015г. на Адвокатско дружество „Ъ. и Я.“. Този доклад (от 06.04.2015г.) и приложения към него за по данъчни периоди от м. 03.-08.2015г, са представени по ревизионната преписка. Представени са проектобюджети на Б. за 2-0212 -2015г., отчет за касовото изпълнение на бюджета на Б. и справки за разходите за капитални вложения, които доказателства са обсъдени и взети предвид в актовете на органите по приходите.

За издаването на актовете на органите по приходите като електронни документи, допълнително са представени доказателства на магнитен носител и възпроизведени на хартиен носител разпечатки от софтуер за електронните подписи на органите по приходите.

В казуса по делото предмет на правен спор е материалната законосъобразност на РА, във връзка с който в хода на ревизионното производство и което не е спорно между страните, е установено следното:

1)Б. е юридическо лице, което за дейността си като национална обществена телевизия получава субсидия от бюджета. Съгласно действащата и към настоящия момент

разпоредба - чл.42, ал.3 от ЗДДС, дейността на Б., за която получава плащане от държавния бюджет представлява освободена доставка. В чл.70, ал.3 от Закона за радиото и телевизията, е предвидена възможност Б. да реализира собствени приходи от реклама, спонсорство, постъпления от допълнителни дейности, свързани с телевизионна дейност. Не е спорно, че услугата по излъчване на реклама, чрез предоставяне на рекламни спотове, продуктово позициониране и телевизионен пазар е облагаема доставка по ЗДДС. При излъчване на развлекателни, научни, спортни, образователни и др. предавания, които са част от дейността на Б. като обществен доставчик на аудио-визуални медийни услуги, се излъчва и реклама. Също както приемат органите по приходите и жалбоподателя, тези обстоятелства обуславяли извода, че Б. извършва едновременно облагаеми и освободени доставки.

2.От обстоятелството, е Б. извършва едновременно облагаеми и освободени доставки, органите по приходите в РД, РА и решението на ответника, както и впоследствие в ход по същество, претендират, че Б. следва да ползва частичен данъчен кредит за всички закупени стоки и услуги. Не е приет подхода за директно алокиране на разходите на база използването на доставките за търговска, според Б. дейност (развлекателни предавания, филми и спортни предавания) или за дейност свързана с изпълнение на обществените функции, които според Б. са дейностите по излъчване на парламентарен контрол, предаване на предизборни кампании, религиозни церемонии и др.

3.От обстоятелството, че Б. извършва едновременно облагаеми и освободени доставки, жалбоподателят претендира, в това число и в писмената защита по делото, че има право на пълен данъчен кредит за част от доставките, като прилага метода на директното алокиране, изведен в доклада от правната кантора, представен по административната преписка и въз основа на който са подадени за спорните ревизирани периоди справки -декларации с право на пълен данъчен кредит по всички фактури, посочени като приложение към доклада - в отделни приложения по месеци за всеки данъчен период. Според Б., телевизията не извършва доставки, които да бъдат квалифицирани като освободени, когато дейността се състои единствено в предоставянето на услуги без пряка насрещна престация, тази услуга не представлява доставка по смисъла на ЗДДС. От тук и извода, че излъчването на програма на Б. **не представлява доставка на услуга и цялостната дейност на Б. следва да се третира като облагаема доставка (продажба на реклами) за ДДС цели.** От предвиденото по чл. 132 (1) б."р" от Директива 2006/112/ЕО - освободени доставки са дейностите на обществени радио и телевизионни организации, различни от тези с търговски характер, следвало да се прави разграничение между извършваните от Б. ЕАД дейности с търговски и нетърговски характер. Б. счита, че търговска по своя характер е всяка дейност, която генерира или би могла да генерира приходи, поради което счита, че за стоките и услугите, използвани за излъчване на реклами, развлекателни предавания, филми и спортни състезания следва да ползва

право на пълен данъчен кредит независимо от източника на финансирането и.

4. Установено е в хода на ревизията и не е спорно по делото, че до м.03.2015 г.Б. е ползвала право на частичен данъчен кредит за всички покупки на стоки и услуги, но считано от м.03.2015 г. Б. започва да прилага принципа на "директното алокиране", като преценява изолирано всяка доставка. В случаите, в които доставката по конкретна фактура е използвана за излъчване на развлекателни предавания, филми и спортни състезания, претендира правото да ползва пълен данъчен кредит. По фактурите за доставки, които използва за излъчване на парламентарен контрол, предавания на религиозни церемонии, предизборни кампании и други дейности, които са свързани с функциите на обществена телевизия, предвидени в закона, продължава да ползва частичен данъчен кредит. Счита, че на основание принципа на директния ефект, е приложимо предвиденото по чл. 25, б."в" от Директива 2006/112/ЕО относно понятието услуга, което включва *inter alia* извършването на услуги съгласно поръчка, направена от публично-правен орган или от негово име или на основание на закон, която норма не е транспонирана в националното право. Счита, осъществяването на дейност, свързана с възложени и регламентирани със закон функции за постигане на цел от общ интерес, не следвало, че тази дейност не следва да се третира като доставка на услуга по смисъла на ЗДДС, правната връзка между доставчика на услугата и получателите на същата почива на законово делегираните на съответния доставчик задължения за извършване на услуги от обществен интерес. За да са прецени налице ли е правна връзка между извършваната от Б. дейност и получателите на услугата, от значение е доколко жалбоподателят осъществява дейността си на основание на делегирани правомощия по закон - услуги от общ интерес, извършваната от Б. дейност има характер на доставка на услуга по смисъла на чл. 25, б."в" от Директивата за ДДС и би попаднала в обхвата на ЗДДС, ако е възмездна, т.е. ако за дейността си като обществена телевизия същата получава възнаграждение, което е действителната равностойност на услугата, предоставена на получателите. Органите по приходите и ответникът аргументират тезата си за частичен данъчен кредит с финансирането на Б., предвидено по чл. 70, ал. 2 от ЗРТ: собствени приходи от реклама и спонсорство; постъпления от допълнителни дейности, свързани с радио-и телевизионната дейност; дарения и завещания; лихви и други приходи, свързани с радио-и телевизионната дейност, от което и извод, че се касае за финансиране с държавни средства и приходи от реклама. Позовава се на чл. 70, ал. 4 от

ЗРТ субсидията от държавния бюджет е за подготовка, създаване и разпространение на национални и регионални програми; субсидията се определя на базата на норматив за час програма, утвърден от Министерския съвет и целева субсидия за придобиване и основен ремонт на дълготрайни активи по списък, ежегодно утвърждаван от министъра на финансите. въз основа на тази правна регламентация счита, че плащането на публични финанси, е насрещната престация за изпълнението на възложената по силата на закон функция на Б. като обществен доставчик на аудио-визуални медийни услуги. Коефициентът следва да се определя съобразно формулата по чл. 73, ал.2 и сл. от ЗДДС.

5. Спорни са установените с РА за довносяне задължения за ЗДДС, поради корекции на декларирания резултат за данъчни периоди от м. 03.2015 г. до м. 08.2015 г. Тези задължения произтичат от непризнат пълен данъчен кредит, обоснован с метода на директното алокиране, деклариран от ревизираното лице по доставки, за които органите по приходите са приели, че на основание чл. 73, ал. 1 и ал. 2 от ЗДДС по същите следва да се признае правото на приспадане на частичен данъчен кредит. Общо установените за довносяне задължения за ДДС са в размер на 1 308 743,04 лв. и лихви в размер на 93 385,64 лв., които са както следва:

-За м. 03.2015 г. е установен резултат ДДС за внасяне в размер на 253 345,60 лв., при деклариран резултат ДДС за възстановяване в размер на 43 439,72 лв. Предвид ефективно възстановен ДДС за периода с А. №П-29002915105760-004-001 от 30.06.2015 г. в размер на 25 003,56 лв., при ревизията съгласно Таблица 1 от РА е определен ДДС за довносяне в размер на 278 349,15 лв., ведно с лихви в размер на 25 681,65 лв. В мотивите на РА /стр. 8/ е посочено, че за м. 03.2015 г. сумата за довносяне е в размер на 273 349,15 лв. Във връзка с констатираната техническа грешка е издаден ревизионен акт за поправка на ревизионен акт №П-29002916056031-003-001/30.03.2016 г., с който посочената сума за довносяне за м. 03.2015 г. в мотивите на страница 8 в РА №Р-29002915006360-091-001/18.03.2016 г. е коригирана на ДДС за довносяне в размер на 278 349,15 лв.,

- За м. 04.2015 г. е установен резултат ДДС за внасяне в размер на 227 884,95 лв. при деклариран резултат ДДС за възстановяване в размер на 63 720,17лв. Предвид ефективно възстановен данък с А. №П-29002915105760-004-001/30.06.2015 г. в размер на 63 720,17 лв., с РА е установен данък за довносяне в размер на 291 605,12 лв. и са определени лихви в размер на 22 119,68 лв.

-За м. 05.2015 г. е установен резултат ДДС за внасяне в размер на 161

402,03 лв. при деклариран резултат ДДС за внасяне в размер на 18 436,17 лв. Определени са лихви в размер на 12 439,34 лв.

-За м. 06.2015 г. е установен резултат ДДС за внасяне в размер на 75 316,37 лв. и са определени лихви в размер на 5 197,04 лв., при деклариран резултат ДДС за възстановяване в размер на 60 315,39 лв.

-За м. 07.2015 г. е установен резултат ДДС за внасяне в размер на 227 961,01 лв. и са определени лихви в размер на 13 763,26 лв., при деклариран резултат ДДС за възстановяване в размер на 8 884,17 лв.

-За м. 08.2015 г. е установен резултат ДДС за внасяне в размер на 274 109,36 лв. и са определени лихви в размер на 14 184,67 лв., при деклариран резултат ДДС за възстановяване в размер на 31 195,87 лв.

В обобщение при ревизията за данъчни периоди от м. 03.2015 г. до м. 08.2015 г. не е признато правото на приспадане на пълен данъчен кредит общо в размер на 1 878 851,30 лв. по конкретно посочени доставки, като вместо това е определен частичен данъчен кредит съгласно чл. 73, ал. 2 от ЗДДС и след корекциите сумата на непризнатия данъчен кредит за същите периоди е общо в размер на 1 419 138,75 лв.

-По Искане за прихващане или възстановяване с вх. №26-Б-2540/01.03.2016 г., на основание чл.129 от ДОПК възстановяване на ДДС в размер на 9 986 857,48 лв. за периодите от м. 01.2011 г. до м. 02.2015 г., в т.ч. 7 243 398,62 лв. за периодите от м. 01.2012 г. до м. 02.2015 г., които попадат в обхвата на процесната ревизия, в която част искането е разгледано с процесния РА. Като правно основание за това е посочен чл.118, ал.1, т.3 ДОПК, според който с РА се възстановяват недължимо платени или събрани суми, а според Б., сумите по искането са именно недължимо внесени суми за ДДС. Поради това е прието, че за данъчните периоди по искането, които съвпадат с тези на процесната ревизия, е недопустимо да се образува отделно производство. Разгледано по същество, искането за прихващане и възстановяване е прието за неоснователно. От страна на Б., искането за приспадане и възстановяване е обосновано с мотив, че Б. е декларирала доставки с частичен данъчен кредит, а е следвало за същите доставки да ползва правото на приспадане на пълен данъчен кредит, на основание същите съображения, както през периодите от м. 03-08.2015г., поради което счита, че е налице недължимо внесен данък. Искането е прието за неоснователно по същите съображения, по които са извършени корекциите за данъчните периоди от м.03.-08.2015г.

б. По делото е изслушано заключение по съдебно икономическа експертиза, изготвено от две вещи лица - Т. З. С. и С. Г. М., като на поставените въпроси експертите са дали в обобщение следните отговори:

6.1. На първи въпрос от заключението, вещите лица са отговорили, че структурата и организацията на дейността на Б. позволявали да извършва търговска дейност, тъй като имала обособено структурно звено Търговска дирекция с нает персонал в нея, чиито основни функции са да търси рекламодатели и да продава рекламно време.

6.2. Според отговорът на втори въпрос, Б. е извършвала търговска дейност, която представлява продажба на рекламно време, Търговската дирекция отговаряла за продажбата на рекламно време и за точното изпълнение на подписаните договори. Търговската дейност на Б. не се различава от търговската дейност на частните телевизии, тъй като всички оперират на един и същ рекламен пазар, като се конкурират за зрителски интерес и за привличане на повече рекламодатели.

6.3. На третият въпрос – какви са процесите, свързани с извършването на търговска дейност, в кои предавания Б. предлага закупуването на рекламно време, какви са разходите свързани с излъчването на тези предавания, вещите лица са отговорили отново, че процесите са свързани изцяло с Търговската дирекция на Б.. Рекламата обаче се предлагала в цялата програма на Б., като основно Б. търсела рекламодатели за спортните събития, както и за предавания, които имали изцяло търговски потенциал, като най-привлекателни както за зрителите, така и за рекламодателите.

6.4. В приложения към заключението, вещите лица са обособили разходите, свързани с търговската дейност на Б. за периода 12.01.2012г. до 31.08.2015г. – в обхвата на ревизираните периоди. Видовете разходи, обособени от вещите лица са в по следните критерии: развлекателни, спортни, авторски възнаграждения, филми и други разходи, свързани с търговската дейност, в обобщени таблици представени на стр. 22-24 от заключението, лист 400 – 402 от делото.

6.5. В приложения 1—4 към заключението са дадени разяснения за съдържанието на конкретните видове разходи и за всеки данъчен период са посочени конкретни фактури, и вида на разхода, които съгласно приложение 1 (стр. 1-31, лист 403 – 435 от делото), приложение 2 (страници 1- 62, лист 436 – 497 от делото), приложение 3 (лист 498 – 546 от делото) и приложение 4 (лист 547-592 от делото) към заключението, за данъчни периоди от 12.01.2012г. до м. 08.2015г. са конкретизирани разходи за излъчване на предавания, които според вещите лица имат търговски характер, поради засиления интерес на рекламодателите към този тип предавания, в следните категории:

1) Спортни предавания: Разходи, свързани със закупуване на права за излъчване на спортни първенства, сателитни трасета, използвани изцяло

за излъчване на тези първенства, разходи, свързани със спортни предавания. Това са спортни събития, които се радват на голям интерес от страна на аудиторията, което съответно позволява на Б. да реализира по-голям приход от реклама.

2) Лицензи за чуждестранни филми: Разходи, свързани със закупуване на лицензи и права за излъчване на чуждестранни филми и сериали („Дързост и красота“). Това са масови комерсиални филми. Такива продукции са предпочитани и често излъчвани от всички търговски телевизии.

3) Други развлекателни предавания: разходи от този вид са свързани с шоу програми и развлекателни предавания, сред които „Шоуто на канала“, „Д. и приятели“, „Отблизо с М.“, „Бързо, лесно, вкусно“, „Срещу новините“ и др. Това са търговски насочени предавания, излъчвани от Б., които са сред предаванията с най-високи рейтингови постижения в ефира на Б.. Аналогични формати са характерни и се излъчват и от търговските телевизии — те най-често са позиционирани в най- гледаното време от аудиторията (например събота вечер).

4) Авторски възнаграждения: Разходи във връзка с възнаграждения, изплащани от Б. за излъчване и преработване на авторски произведения. Тези музикални и/или видео произведения се използват в предавания с развлекателен характер и целят да направят програмата на Б. по-привлекателна за зрителя. Това от своя страна мотивира рекламодателя да инвестира в продуктово позициониране и рекламно време в съответните предавания.

5) Други разходи с право на пълен данъчен кредит според вещите лица:

-Бартер: Това са най-вече облекла за предаванията на Б.. В допълнение към уговореното възнаграждение, Б. има задължение да рекламира доставчиците във финалните надписи на всяко от предаванията. Насрещната престация е реклама.

-Метеорологични данни: Разход за метеорологически данни, използвани в прогнозата за времето. Прогнозата за времето е предаване, което генерира значителен зрителски интерес и интерес от страна на рекламодателите.

7. При сравнение между заключението на вещите лица и „Правен доклад относно възстановяване на ДДС от Б.“, предоставен по договор за правни услуги от Адвокатско съдружие „Б. и Я.“ – л. 100 и следващите, от делото следва да се посочи, че се касае за идентично разграничени групи разходи. Така спортните предавания според правния доклад, имали търговска насоченост по съображения, че са сред най-предпочитани и излъчвани от всички търговски телевизии поради големият зрителски интерес и съответно на рекламодателите, като втори аргумент за

търговската насоченост на спортните предавания и първенства би било проучване за зрителските аудитории на Б. по време на световното първенство по футбол през 2014г., също Б. участвало в конкурси за излъчването на тези предавания. Лицензи за чуждестранни филми и концерти- имали изцяло развлекателен характер, такива телевизии били предпочитани излъчвани от всички търговски телевизии и по никакъв начин не били свързани със специфичните за Б. обществени нужди, тези продукции са с изразен търговски характер, излъчвани в най-гледаното телевизионно време и можело да привлекат голям брой зрители и съответно рекламодатели. Други развлекателни предавания – шоу програмите и развлекателни предавания – посочени по-горе от вещите лица в същата категория, са търговски насочени предавания – с най-високи рейтингови постижения в ефира на Б., аналогични формати били характерни и се излъчвали и от търговските телевизии като борбата за спонсори и рекламодатели при излъчването им била особено засилена, тъй като са позиционирани в най-гледаното време от аудиторията – например събота вечер. Основанието за класирането на авторските възнаграждения според доклада е, че тези музикални и/или видео-произведения се използвали в предавания с развлекателен характер които привличали по-голям интерес, както от страна зрителите, така и от страна на рекламодателите, от което и извод, че тези разходи се ползват за търговската дейност на Б., като в скоби е пояснено – дейността, която генерира или би могла да генерира приходи от реклама. В Други разходи – свързани с предоставянето на облекла за предаванията на Б. – поради задължението за реклама на производителите на облеклата във финалните надписи на всяко от предаванията, като насрещната престация била реклама. В категорията други разходи с право на данъчен кредит, в доклада са посочени бартер - на облекла за предаванията на Б. срещу задължението за реклама във финалните надписи на всяко от предаванията, насрещната престация била реклама. Застъпено е становище, че от фактът че доставчиците са съгласни да рекламират в предаванията, за които предоставят облекла, сочел, че тези предавания представлявали интерес за рекламодателите, от това и извод, че тези предавания са част от икономическата дейност на Б. и за посочените разходи Б. има правото на пълен данъчен кредит. В категорията други разходи са обособени и „маркетингово проучване“ – което имало за цел да се разберат предпочитанията на аудиторията, с което Б. се стремяла да увеличи гледаемостта на своите програми, с което се целяло и увеличаването на продаваното рекламно време, това бил разход, пряко свързан с реклама и като такъв следвало да се ползва с правото на пълен

данъчен кредит. Метеорологичните данни в прогнозата за времето, което било предаване със значителен интерес от зрители и рекламодатели, разходът за метео-данни сбил свързан с подготовката на предаване, което генерирало приходи от реклама и следователно, се ползвало с правото на пълен данъчен кредит. Разходи за почивна база за почивната станция на Б., която се ползвала както от служители, така и от външни лица, и двете групи заплащали престоя си, а Б. начислявала ДДС., т.е. не се ползвали за безвъзмездни доставки и било налице правото на пълен данъчен кредит. Аналогични съждения по данъчни периоди в категорията Други развлекателни предавания са направени и за подготовката на детската Е., а от фактът, че конкурсът се излъчвал и по БТВ, която била изцяло търговски насочена, бил показателен за потенциала на предаването да привлича рекламодатели. Идентични доводи са наведени и по отношение на Софийски музикални седмици- тъй като имал потенциал за привличане на зрителски интерес у зрителите и рекламодателите, още повече, медийни партньори били търговски телевизии.

Във връзка с идентичен правен спор между същите страни, с Определение № 10084/31.12.2019г. по адм.д. 3059/2017г. на АССГ, е отправено преюдициално запитване, по което е постановено Решение на Съда на Европейския съюз от 16 септември 2021г., Б., С-21/20, на поставените въпроси са дадени следните отговори:

1) Член 2, параграф 1, буква в) от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност трябва да се тълкува в смисъл, че дейността на национален обществен телевизионен доставчик по предоставяне на аудио-визуални медийни услуги на зрителите, която е финансирана от държавата под формата на субсидия и за която зрителите не заплащат такси за телевизионното излъчване, не представлява доставка на услуги, извършвана възмездно, по смисъла на тази разпоредба.

2) Член 168 от Директива 2006/112 трябва да се тълкува в смисъл, че националният обществен телевизионен доставчик може да приспадне платения по получени доставки данък върху добавената стойност (ДДС) за покупките на стоки и услуги, използвани за нуждите на неговите дейности, които дават право на приспадане, и че не може да приспадне платения по получени доставки ДДС за покупките на стоки и услуги, използвани за нуждите на неговите дейности, които не попадат в приложното поле на ДДС. Държавите членки следва да определят методите и критериите за разпределяне на сумата на платения по получени доставки ДДС между облагаеми сделки и сделки, непопадащи в приложното поле на ДДС, като отчитат целта и структурата на тази

директива, спазвайки принципа на пропорционалност.

Правна преценка на съда

Нито един фактически въпрос не е спорен между страните, в това число, че извършените корекции с РА съответстват на частичен данъчен кредит определен чрез коефициента по чл.73, ал.2 ЗДДС.

Действително, чл.42, т.2 ЗДДС, противоречи на Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност. Съгласно тази разпоредба, освободена доставка е: " дейността на Българското национално радио, Българската национална телевизия и Българската телеграфна агенция, за която получават плащане от държавния бюджет."

С отговорът на първи въпрос от диспозитива и т. 39 от Решението от 16.09.2021г. по преюдициално дело С-21/20, Българска национална телевизия, съдът на ЕС е приел, че: " Член 2, параграф 1, буква в) от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност трябва да се тълкува в смисъл, че дейността на национален обществен телевизионен доставчик по предоставяне на аудио-визуални медийни услуги на зрителите, която е финансирана от държавата под формата на субсидия и за която зрителите не заплащат такси за телевизионното излъчване, не представлява доставка на услуги, извършвана възмездно, по смисъла на тази разпоредба." Вторият въпрос от преюдициалното запитване на националния съд по същото дело е имал за да се установи дали такава доставка е освободена. По т. 41 и 42 от решението съдът е приел, че такава дейност не попада в обхвата на понятието "доставка на услуги, извършвани възмездно" по смисъла на чл.2, параграф 1, буква в) от тази директива, и не представлява облагаема доставка. Също съдът е разяснил по т. 42 от решението, че чл.132, параграф 1, буква р) от директивата за ДДС, който предвижда освобождаването на обществени радио и телевизионни организации, освен дейностите с търговски характер, ", се прилага, само при условие, че тези дейности подлежат на облагане с ДД" по смисъла на член 2 от тази директива.

Следователно, дейността на Българската национална телевизия, която е финансирана от държавата под формата на субсидии и за която не зрителите не заплащат такси за телевизионно излъчване, не представлява облагаема икономическа дейност и поради това не попада в приложното поле на Директива 2006/112.

Видно е, че чл.42, т.2 от ЗДДС, която третира като освободена доставка дейността на Б., за която получава субсидии от държавния бюджет, има за

цел да транспонира чл. 132, параграф 1, буква р) от Директивата за ДДС, която разпоредба от директивата също предвижда освобождаването на дейностите на обществено и радио-организации, освен дейностите с търговски характер. Съдът на ЕС в решението по делото С- 21/20 обаче е дал тълкуване, че освобождаването по тази разпоредба от директивата се прилага само при условие, че тези дейности подлежат на облагане с ДДС по смисъла на чл.2 от тази директива - т.42 от решението и цитираната съдебна практика.

Следователно, чл.42, т.2 от ЗДДС като определя дейността на Б., за която получава плащане от държавния бюджет, като попадаща в приложното поле на ДДС и освободена доставка, свързана с култура, противоречи на правото на ЕС - конкретно на чл. 132, параграф 1, буква р) от Директивата за ДДС, тъй като посочената дейност на Б. не подлежи на облагане с ДДС по смисъла на чл.2 от тази директива, касае се за неикономическа дейност.

В съответствие с посоченото правно положение е и приетото по т. 54 от Решението от 16 септември 2021г. по преюдициалното дело С-21/20, че дейности, които предвид неикономическия си характер, не попадат в приложното поле на Директивата за ДДС, трябва да бъдат изключени от упоменатото в членове 173 - 175 от същата директива изчисляване на подлежащата на приспадане част, както е видно от приетото по т. 55 от същото решение, определянето на методите и критериите за разпределянето на сумата на платения по получени доставки ДДС между икономическите дейности и неикономическите дейности, е в правото на преценка на държавите членки. При упражняването на това право държавите членки трябва да предвидят начин на изчисляване, който обективно да отразява действителната част от разходите по получени доставки, направени за всяка от двете дейности – като прилагат подходящ разпределителен коефициент (т.56 от решението).

Такъв разпределителен коефициент между икономически и неикономически дейности е предвиден в чл.73, ал.2 във връзка с чл.73, ал.4, т.6 ЗДДС. Съгласно чл.73, ал.2 ЗДДС размерът на частичният данъчен кредит се определя, като сумата на данъчния кредит се умножи по коефициент, получен като отношение между оборота, отнасящ се до доставките, за които лицето има право на приспадане на данъчен кредит, и оборота, отнасящ се за всички извършвани от лицето доставки и дейности. Този коефициент отразява съотношението между икономически и неикономически дейности в националното законодателство на държава членка, в съответствие с посоченото от съда на ЕС по т.55 от решението по преюдициалното дело С-21/20 на СЕС.

Това е така, тъй като сумите за субсидии, които Б. получава, като част от оборота за изчисляване на правото на частичен данъчен кредит, се включват в оборота, отнасящ се за всички извършвани от лицето доставки и дейности. Изрично в чл.73, ал.4, т.6 ЗДДС е предвидено, че оборотът, отнасящ се за всички доставки и дейности на лицето, включва и „т. б размерът на получените субсидии, различни от тези, които се включват в данъчната основа“.

След като българската държава е предвидила разпределителен коефициент между икономически дейности и неикономически дейности – правото на частичен данъчен кредит, то единствено по този метод Б. може да упражни право на приспадане за облагаемата си икономическа дейност. Следва да се посочи, че претенцията на Б. за прилагането на принцип или метод на „директното алокиране“, както е изложен приложен от жалбоподателя, очевидно не е предвиден от българския законодател метод по отношение на данъчно-задължено лице, което осъществява икономическа и неикономическа дейност или облагаема и необлагаема дейност по ЗДДС. Същият метод, така както е изложен в правния доклад на адвокатското дружество, се основава на преценка по критерии, непредвидени в закона. Например, дейността следвало да се определи като търговска поради това, че дадено предаване или програма предизвиква значителен зрителски интерес и интерес на рекламодателите, излъчва се и от търговските телевизии; излъчването на предаването по време, в което има висок зрителски интерес; партньорство с частни телевизии; закупуването на лицензи за спортни предавания в конкуренция с частни телевизии; спортните предавания кумулирали най-висок зрителски интерес и съответно интерес на рекламодателите. Нито такива критерии са предвидени в закона за упражняването, нито определянето на дейността като търговска по тези критерии, дейност са относими преценката за възмездна доставка по смисъла на чл.2, параграф 1, буква в) от Директива 2006/112/ЕО. Тази разпоредба определя, че подлежат на облагане с ДДС „възмездната доставка на услуги на територията на дадена държава-членка от данъчнозадължено лице, действащо в това си качество;“, припомнена в т.30 от решението по делото Б.. Според т.31 от решението: *„Доставката на услуги е извършена „възмездно“ по смисъла на тази разпоредба само ако между доставчика и получателя съществува правоотношение, в рамките на което се правят взаимни престации, като полученото от доставчика възнаграждение представлява действителната равностойност на определяема услуга, предоставена на получателя. Случаят е такъв, ако съществува пряка връзка между предоставената услуга и получената ѝ*

равностойност“. Също Съдът на ЕС е припомнил,

- „...установеният с Директивата за ДДС режим на приспадане цели да освободи изцяло стопанския субект от тежестта на ДДС, дължим или платен във връзка с цялата му икономическа дейност. Следователно общата система на ДДС гарантира пълната неутралност от гледна точка на данъчната тежест на всички икономически дейности, независимо от техните цели и резултати, при условие че самите тези дейности по принцип подлежат на облагане с ДДС“

(т.49 от решението по дело С-21/20 и цитираната съдебна практика)

- „Във връзка с това, на първо място, от член 168 от Директивата за ДДС следва, че за да може съответното лице да се ползва от право на приспадане, е необходимо, от една страна, то да е „данъчнозадължено“ по смисъла на тази директива, и от друга страна, стоките или услугите, за които иска да му се признае това право, впоследствие да бъдат използвани от данъчнозадълженото лице за нуждите на неговите облагаеми сделки и да са му били доставени от друго данъчнозадължено лице“.

(т.50 от решението по дело С-21/20 и цитираната съдебна практика)

- „От тази съдебна практика следва, че именно използването на стоки и услуги, придобити за целите на облагаеми сделки, е това, което дава основание за приспадането на ДДС, платен по получени доставки. С други думи, начинът на финансиране на такива покупки, независимо дали чрез приходи от икономически дейности или чрез субсидии, получени от държавния бюджет, е ирелевантен за определянето на правото на приспадане.“

(т.52 от решението по дело С-21/20 и цитираната съдебна практика)

Следователно, от гледна точка на упражняването на правото на приспадане Б., е относимо понятието икономическа дейност, което е свързано само с облагаеми възмездни доставки на услуги, със съдържанието, посочено по-горе, припомнено по т.30 от решението по преюдициалното дело. Елемент от понятието за възмездна доставка е и изискването полученото от доставчика възнаграждение представлява действителната равностойност на определяема услуга, предоставена на получателя.

Именно по този въпрос органите по приходите имат мотивирано възражение още в РД, като са посочили, че разходите свързани с излъчването на спортни предавания, а също и другите, които предизвикват значителен зрителски интерес и и на рекламодатели, следвало да се покриват изцяло от приходите от реклами, аналогично за другите приходи следва да е налице съответствие с разход, за който се

претендира правото на приспадане на ДДС. Такива факти не се и твърдят, нито следва то фактите – поради значително ниската стойност на приходите от реклами – около 8-9 млн.лева, което е несравнимо малко в сравнение дори с разходите, по които е упражнено правото на данъчен кредит. Не се доказва, че полученото от Б. като доставчик възнаграждение за рекламно време, възнаграждение, е действителната стойност на услугата по излъчването на съответното спортно предаване, шоу програма, развлекателно предаване или чуждестранен филм, нито закупените права за излъчване се намират в пряка връзка с излъчената по време на съответното предаване реклама. Аргумент за това е и констатацията на вещите лица, че реклама се предлага и излъчва в цялата програма на Б.. Видно от касовите отчети, представени на 172 -185 от делото, придружени с отчети за капиталови разходи, съотношението между приходите, в това число приходите от реклама, или само приходите от реклама, към общите разходи е 1 към 10, няма разграничение и отчетност, която за съответствие между приходите и конкретни разходи, от която да се направи извод, че се касае за пряка връзка и възмездност между разхода и предоставената от Б. услуга, както е разтълкувано понятието за възмездност на доставките от Съда на ЕС,обсъдено по-горе.

На следващо място, Б., като лице, осъществяващо неикономическа и икономическа дейност, няма правото да приспада изцяло ДДС само за икономическата си дейност, и по посочения метод – директно алокиране, както изрично следва от решението по друго дело на СЕС – т. 32 от Решение от 08 май 2019г. по преюдициално дело С-566/17. Така видно от т.32 от мотивите на решението, съдът на ЕС подчертава, че задължението на данъчно-задълженото лице да разпредели платения по получени доставки ДДС между икономически и неикономически дейности, произтича от самия текст на член 168, буква а) от Директивата за ДДС.

Същевременно, по т.37 от решението по преюдициалното дело С-566/17, съдът на ЕС е подчертал, че липсата в правната уредба на държава членка на правила за разпределяне на платения по получени доставки ДДС между икономически и неикономически дейности, по принцип не може да има отражение върху обхвата на правото на приспадане, предвидено в член 168 от директивата за ДДС. Също в т.46 от разглежданото решение, данъчно задълженото лице може да поиска от компетентните данъчни органи задължителни указания за тълкуване на данъчния закон, в които се прави анализ на неговото конкретно положение и му се указват редът и условията за правилното прилагане на закона. В тази връзка, следва да се подчертае становището на ответника в писмената защита, че подходът на

„алокиране“, приложен от Б., може да се приложи единствено, ако дружеството може точно да разпредели(насочи) получените стоки/услуги, към дейността, за която има право на приспадане, съответно към дейността, извън обхвата на ДДС. По мотивите, изложени в решението на ответника се счита, че такова разделение е невъзможно. Тези мотиви препращат към изрично становище на финансовия директор на Б., от 03.12.2015г., представено на лист 186 от делото и конкретно по т.2 от него е заявено изрично, че “Спецификата на дейността на Б. не позволява да се определи каква част от разходите се покрива за сметка на субсидията и каква част за сметка на собствените приходи. Освен това Б. използва получените стоки и услуги както за извършване на облагаеми, така и необлагаеми доставки и услуги, поради което използва частичен данъчен кредит и няма как да бъде приложена аналитична счетоводна отчетност за сделките с ползвания ДК“. Също както органите по приходите са приели, идентично и вещите лица, реклами се излъчват не само в спортните предавания например или филмите или шоу –програмите, квалифицирани като търговска дейност в правния доклад и в заключението на вещите лица, едни и същи реклами могат да се излъчват и в предавания и програми, които са субсидирани.

Съдът приема по изложените съображения, че РА е законосъобразен на всички основания по чл.160, ал.2 ДОПК, като издаден от компетентен орган, както и в съответствие с материалния закон, в случая чл.73, ал.2 ЗДДС, като за всички данъчни периоди в обхвата на ревизията, следва да ползва частичен данъчен кредит. Поради това за данъчни периоди м. 03-08.2015г., законосъобразно е извършена корекция до правото на частичен данъчен кредит и не е признато правото на пълен данъчен кредит по конкретни доставки, съответно са установени задължения за довносяне по Закона за данък върху добавената стойност за данъчни периоди от 01.03.2015 г. до 31.08.2015 г. за данък общо в размер на 1 308 743,04 лв. и лихви в размер на 93 385,64 лв. Тъй като за останалите данъчни периоди Б. е упражнило право на частичен данъчен кредит по чл.73, ал.2 ЗДДС, то необосновано се твърди, че е надвнесен ДДС, подлежащ на възстановяване. Правилно поради това на основание същата разпоредба, е отказано възстановяване на ДДС за данъчни периоди от 01.01.2012 г. до 28.02.2015 г. общо в размер на 7 243 398,62 лв.

При този изход на делото, основателна е и претенцията на ответника за присъждането на разноски на основание чл.161, ал.1 ДОПК и съобразно материалния интерес, в размерите, по чл.8, ал.1 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения. В случая възнаграждението възлиза на сума в размер на 35 466,58лв., което следва

да се присъди в полза на Национална агенция за приходите, чрез Централно управление С., Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика".

На основание всичко изложено и чл.1601 ,ал.1 ДОПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Българска национална телевизия с ЕИК[ЕИК] и седалище С., против Ревизионен акт № Р-29002915006360-091-001/18.03.2016г., издаден от О. М. –Д. като орган, възложи ревизията и Р. С. – ръководител на ревизията, поправен с Ревизионен акт за поправка на № П-29002915006360-091-001/30.03.2016г., издаден от същите органи, потвърден с Решение № 1552/07.09.2016г. на директора на Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика" при Централно управление С., в частта на установени задължения за довносяне по Закона за данък върху добавената стойност за данъчни периоди от 01.03.2015 г. до 31.08.2015 г. за данък общо в размер на 1 308 743,04 лв. и лихви в размер на 93 385,64 лв., както и в частта, в която е отказано възстановяване на ДДС за данъчни периоди от 01.01.2012 г. до 28.02.2015 г. общо в размер на 7 243 398,62 лв.

ОСЪЖДА Българска национална телевизия с ЕИК[ЕИК] и седалище С., да заплати на НАЦИОНАЛНАТА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ, чрез Централно управление С., Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика", сумата от 35 466,58 (тридесет и пет хиляди четиристотин шестдесет и шест лева и 58 стотинки) лева, за юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховен административен съд на Република България с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението.

Съдия: